

Buburuza Lia se uită atentă în jur, ca să fie sigură că nu era văzută de cei ai casei și, pregătindu-și aripile, se strecură printre frunzele mărului și plecă.

„În sfârșit! Iuhuuu! Abia aștept!” fredona micuța insectă în sinea ei, copleșită de nerăbdare, desfăcându-și tot mai mult aripile.

Lia zbura din ce în ce mai întins pe deasupra câmpului. Gândul care o însuflețea cel mai mult era să ajungă în **Poiana cu Flori**, un loc de joacă special pentru toți copiii din împrejurimi.

„Poiana cu Flori” ... Lia simțea că se topește de dor numai gândindu-se la ea.

Așa că zbură cu elan, cu și mai mult elan, așteptând cu emoție să vadă ce o aștepta acolo!

Dar, când ajunse în Poiană, Lia se opri, încercată de un sentiment ciudat. Era singură.

— Dar... oare unde sunt toți? De ce nu e nimeni aici?

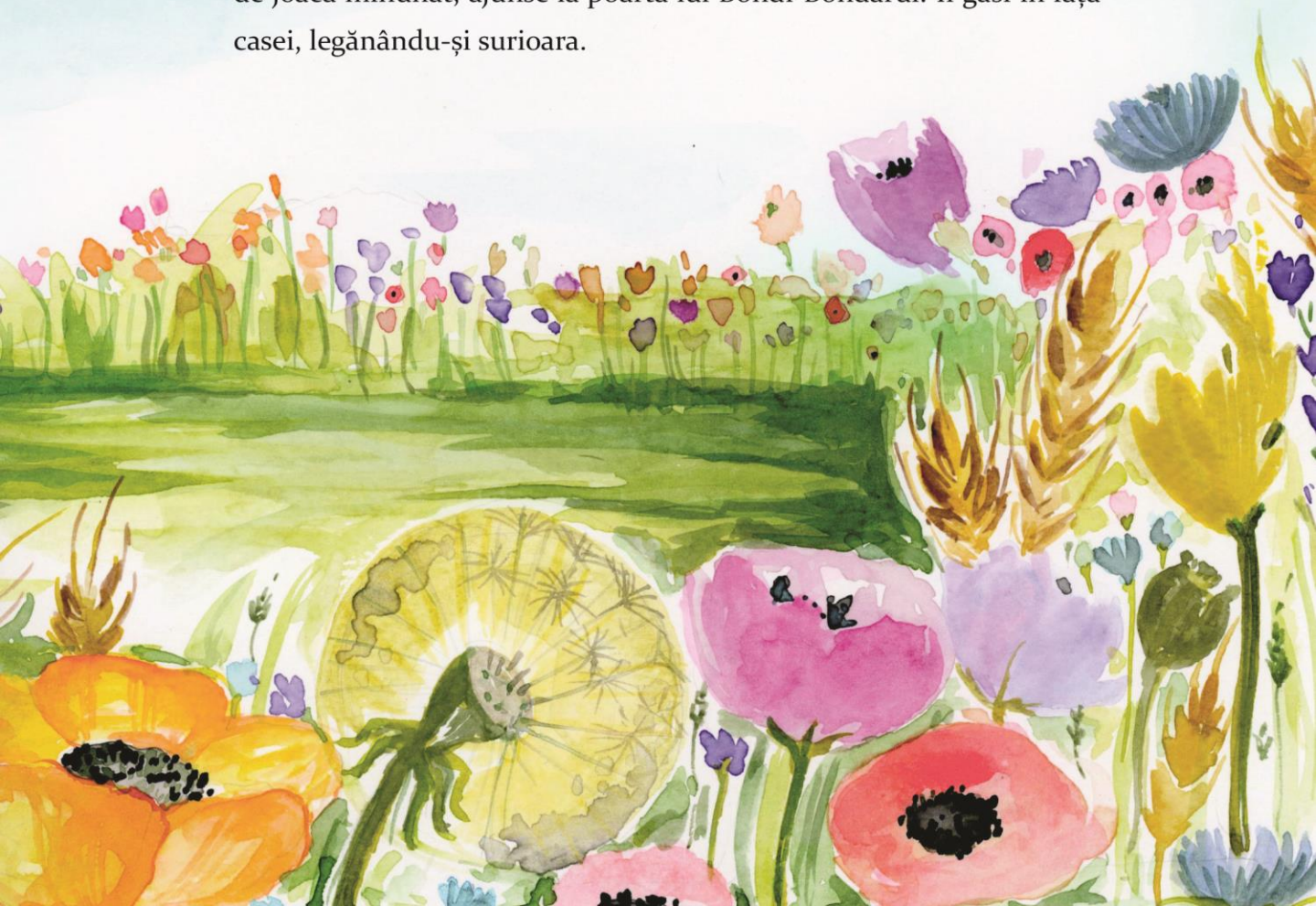
Nevenindu-i să creadă, Lia se concentrează încă o dată, căutând cu privirea prietenii, pe care spera să-i găsească prin *Poiană*, la fel de „rătăciți” cum era ea. Dar oftă dezamăgită.

— Cred că ei sunt acasă... Degeaba îi aștept, n-o să vină!

Buburuza își netezi rochița, eliberând firicelele de polen „scuturat” de o margaretă și privi câteva clipe pământul bătătorit. Își aminti atunci de vorbele mamei: „Copiii nu se mai joacă în *Poiana cu Flori* de ceva vreme... Degeaba vrei să te duci acolo. Nu vei găsi pe nimeni...”

Oftă din nou și se pregăti să își ia zborul. „Mă duc eu la ei, dacă nu vin ei aici”, își zise, hotărâtă.

Așadar, după ce străbătu toată întinderea care fusese odinioară un loc de joacă minunat, ajunse la poarta lui Bondi-Bondarul. Îl găsi în fața casei, legănându-și surioara.

- Heei! Bondi! Ce mai faci? îi strigă Lia, dând bucuroasă din aripi.
- Șșșșt! o atenționează Bondarul, arătând insistent cu degetul spre legănelul improvizat pentru surioara lui.
- Ce mai faci? Am venit să ne jucăm! Vii în *Poiană*? îl întreabă Lia, străduindu-se să vorbească mai încet.
- Nu pot acum... șopti Bondi. O adorm pe Bia. Și în plus... Mama nu mă lasă...
- De ce? insistă Lia.
- Nu știu sigur... îi spuse el, dar nu mă lasă – am întrebat-o de multe ori.
- Oare... de ce nu? întreabă Lia.

Bondi dădu neputincios din umeri. Buburuza o lăsă baltă cu întrebările. Se apropie tiptil de culcușul Biei care se foia, apucă de celălalt capăt al legănuțului și îl ajută pe Bondi s-o legene.

- După ce adoarme Bia, vrei să ne jucăm *Fazan* și *Ce-ai lua cu tine dacă pleci în vacanță*? îi propuse el, aruncând încă o privire în leagănul bebelușului. Și lui îi era dor să se joace cu Lia – nu o mai văzuse de atâta vreme! Buburuza se entuziasmă – îi plăcu mult ideea prietenului ei!

Pentru că orice joc, chiar și „Fazan” sau „Ce-ai lua cu tine dacă pleci în vacanță?”, avea să-i aducă ÎMPREUNĂ, să le apropie sufletele, chiar dacă Bondi-Bondarul nu putea să se mai joace o vreme în Poiana cu Flori, așa cum obișnuia până nu demult.

